

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 30.

Tiende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 11te Novbr.

(Fortfat.)

Andræ (fortfat): Det er nu et saa overordentlig sørgeligt Resultat, at komme til, at jeg ikke synes, der er nogen sær Opfordring til at anstrenge sig for at naae det. Jeg troer, at man skal være særdeles betænkelig ved at fremkalde saadan Spaltning imellem de øverste Statsmagter, som maa anses for at være den nødvendige Følge af et slikt Forhold. Hvis man hertil svarer mig, at en saadan Betænkelighed behøver man for Tiden ikke at nære, at det tør betragtes som vist og afgjort, at selv om Regjeringen maatte nægte Lovens Udgivelse, vilde man kunne holde sig forvisset om, at det gode Forhold imellem Rigsdag og Regjering ikke derved vilde lide noget væsentligt Staaer, saa skal jeg til en vis Grad indrømme dette; jeg troer, at Anvendelsen af et Veto af Mange betragtes som noget saa Naturligt, at der heller ikke, om et slikt Veto fandt sin Anvendelse i nærværende Sag, deraf vilde flyde nogen betænkelig Kriftis, saa at jeg vel kan sætte mig ind i, at man overseer de Ulemper, der ellers kunne følge af at give Sagen en saadan Stilling. Men jeg finder dette saa meget sørgeligere; thi det er dog vist, at den Stilling for Repræsentationen, i hvilken det betragtes som noget Uvæsentligt og Noget, der ikke kan virke til at forrykke Forholdet imellem Regjeringen og Repræsentationen, om Love, som ere forsynede med begge Thingenes Billigelse, ikke erholde Hs. Majestæts Sanction, —

at en saadan Stilling er i høj Grad uheldig. Jeg kan ikke see, at man ad nogen Vej skulde sikkere kunne svække Betydningen af Repræsentationen. Nu veed jeg meget vel, at den Tanke, at ville gjøre den hele Repræsentation mindre betydningsfuld, at ville svække og undergrave den, ligger fjern fra de ærede Medlemmer, som ville stemme for Loven; men dette kan naturligviis i ingen Henseende berolige mig. Jeg veed altsor vel, hvor ofte man handler uden at kunne oversee Følgerne af Handlingen. — Naar man maaskee endnu hertil vilde føie den Erindring, at der ikke er nogen synderlig Anledning til at fremsøre en saadan personlig Anskuelse i nærværende Sag, idet, som et andet æret Medlem vistnok med Rette har udtalt, Enhver jo havde sin engang bestemte Mening og vilde stemme efter den, aldeles uanseet, hvad der her blev sagt eller ikke sagt, saa skal jeg dertil blot svare, at man undertiden anfører sin Mening, fordi man finder det under visse Forhold at være en Pligt, og en saadan Pligt har jeg troet at burde opfylde, selv om det for Diebliffet var mig ubehageligt at opfylde den.

Norgaard: Det, som bringer mig til at ønske, at et saadant Lovforslag som dette bliver til Lov, er unægtelig det, at jeg troer, at det i mange Henseender kan være ønskeligt, at en Sag bliver saa vel oplyst som muligt, og at det ofte kan være Tilfældet, at den vedkommende Embedsmand, som afgiver Erklæringen, selv med den bedste Villie ikke kan see sig istand til at oplyse enhver Sag, som den bør oplyses. Det har saaledes staaet for mig, at det vilde være et overordentligt Gode for den Søgende, at han kom til, saafremt Sagen